**Република Србија**
**УПРАВНИ СУД**
**27 У. 6206/15**
**14.02.2019. године**
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и мр Николе Китаровића, чланова већа, са судским саветником др Весном Билбија, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А., из ..., насеље … ..., коју заступа Оливера Маретић, адвокат из Ваљева, Карађорђева бр. 117- 121, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 116-14/2015-1 од 13.03.2015. године у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.02.2019. године, донео је

**П Р Е С У Д У**

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 116-14/2015-1 од 13.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

**ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиљи А.А. из ..., на име трошкова управног спора плати износ од 16.890,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

**О б р а з л о ж е њ е**

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена на решење Дисциплинске комисије Републичког геодетског завода, 07 број: ... од 09.02.2015. године (став 1.); одбијен је, као неоснован, захтев тужиље за надокнаду трошкова управног поступка, према важећој АТ (став 1.). Ожалбеним решењем је тужиља, од оца Б.Б., рођена ... године у ..., разведена, мајка једног детета са пребивалиштем у ..., ул. ... бр. ..., завршила Правни факултет Универзитета у Београда са завршеним правосудним испитом, распоређена на радно место шефа Одсека у управне и опште послове, у Сектору за катастар непокретности, СКН Ваљево, дисциплински некажњавана, оглашена кривом зато што је: - одбила да поступи по усменом налогу претпостављеног којим нису прекршена овлашћења претпостављеног, а извршењем истог окривљена не би учинила незакониту радњу, на тај начин што је дана 25.09.2014. године, одбила да поступи по усменом налогу претпостављеног којим јој је наложено да се са својим рачунаром и опремом премести из канцеларије бр. 6 у канцеларију у приземљу због чега јој је издат писмени налог на који је 26.09.2014. године приговорила, након чега је 26.09.2014. године издат други писмени налог са

истом садржином на који је такође, окривљеном приговорила као и трећи писмени налог дана 29.09.2014. године по коме је поступила и - што је дана 13.10.2014. године одбила да на усмени налог претпостављеног састави извештај о броју проведених радних дана као и о броју урађених предмета за правницу В.В., због чега јој је дат писмени налог по коме је поступила - чиме је учинила тежу повреду службене дужности: "неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно обављање послова или налога претпостављеног" из чл. 109. тач. 1. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05... 99/14) (став 1.); тужиљи из става 1. овог решења се применом чл. 110. ст. 2. Закона о државним службеницима, изриче дисциплинска мера и то: новчана казна у висини од 20% од зараде за пуно радно време у трајању од три месеца, исплаћене за месец у коме је одлука донета (став 2.); свака страна сноси своје трошкове (став 3.).

У тужби, коју је дана 20.04.2015. године поднела преко пуномоћника, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Посебно је истакла да је у жалби изјављеној на првостепено решење детаљно аргументовала разлоге због којих није извршила теже повреде радне обавезе које су јој стављене на терет, али да, супротно чл. 235. Закона о општем управном поступку, тужени орган у образожењу оспореног решења није оценио све наводе жалбе. У прилог томе позвала се на пресуде Управног суда У. 3756/2012 од 13.03.2014. године и У. 16921/2012 од 15.05.2014. године, као и на пресуде Врховног суда Србије У. 7271/08 од 11.03.2009. године, У. 4199/09 од 05.11.2009. године и У. 3219/08 од 27.05.2009. године, у којима је изнет став да је другостепени орган дужан да цени наводе жалбе као и доказе који се тичу одлучних чињеница. Истакла је да је повреда правила дисциплинског поступка то што јој је 22.01.2015. године достављен закључак о покретању дисциплинског поступка, као и позив за усмену јавну расправу за дан 28.01.2015. године у коме се наводи да се у прилогу позива доставља закључак о покретању дисциплинског поступка и фотокопија предлога за покретање дисциплинског поступка број: 04-116-9/2014 од 05.11.2014. године, који јој није достављен. У образложењу закључка о покретању дисциплинског поступка наведени су бројни писани докази који јој нису достављени. Како није била у могућности да припреми своју одбрану, тражила је одлагање усмене јавне расправе, који јој је супротно одредбама чл. 142. Закона о општем управном поступку, одбијен. Жалбени навод у вези одбијања њеног предлога за одлагање, тужени је оценио као неоснован, иако из одредбе чл. 143. Закона о општем управном поступку, произлази да припрема за расправу подразумева упознавање са доказима, њихово проучавање и предлагање извођење доказа, уз остављање времена да тужиља припреми своју одбрану. Сматра да је првостепени орган поступио супротно овој одредби када тужиљи уз позив на дисциплинску расправу није доставио доказе на које се позвао у закључку о покретању дисциплинског поступка, а да омогућавање тужиљи и њеном браниоцу да се на самој дисциплинској расправи пре извођења доказа са њима упознају, представља кршење права на одбрану. Са наведених и других разлога изнетих у тужби, предложила је да се уважи тужба, поништи решење туженог органа и предмет врати на поновни поступак. Трошкове поступка је тражила, за састав тужбе износ од 30.000,00 динара и за таксу на тужбу по ТТ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да се тужба одбије као

неоснована.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, оспореног решења и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао:

- тужба је основана.

Према списима предмета и разлозима образложења оспореног решења првостепени орган је ожалбеним решењем огласио кривом тужиљу због извршења теже повреде радне дужности из радног односа, ближе описане у диспозитиву решења, из чл. 109. тач. 1. Закона о државним службеницима, “неизвршењавање или несавесно, неблаговремено или немарно обављање послова или налог претпостављеног“ и изрекао новчану казну у износу од 20% плате за пуно радно време исплаћене за месец у коме је новчана казна изречена у трајању од 3 месеца. У поступку по жалби на наведено решење, тужени је, између осталог, утврдио да је тужиља распоређена на радно место шефа Одсека за управне и опште послове у Сектору за катастар непокретности, да је по предлогу начелника Службе за катастар непокретности Ваљево, Дисциплинска комисија Републичког геодетског завода Закључком о покретању дисциплинског поступка 07 број: 116-9/2014 -1 од 19.01.2015. године покренула дисциплински поступак против тужиље због основане сумње да је извршила тежу повреду радне дужности из радног односа из чл. 109. тач. 1. Закона о државним службеницима, да је Закључак о покретању дисциплинског поступка 07 број: 116-9/2014 -1 од 19.01.2015. године достављен тужиљи 22.01.2015. године, као и позив за усмену расправу, да је тужиља ангажовала пуномоћника из реда адвоката за заступање у овом предмету који је дана 27.01.2015. године примио Предлог за покретање дисциплинског поступка, а дана 26.01.2015. године поднео захтев за одлагање заказане усмене расправе за 28.01.2015. године, са разлога припреме одбране и упознавања са садржајем доказа који нису достављени уз позив, као и да је Дисциплинска комисија одбила предлог за одлагање усмене јавне расправе и иста је одржана дана 28.01.2015. године, уз учешће тужиље и њеног пуномоћника који су пре почетка доказног поступка разгледали списе предмета. Пошто је у присуству пуномоћника саслушала тужиљу, у својству странке и сведоке Г.Г. и Д.Д. и извела појединачне доказе читањем исправа, што је све констатовано у записнику са усмене расправе 07 број: 116-9/2014-11 од 28.01.2015. године на који није било примедби, Дисциплинска комисија је приступила већању и гласању о чему је сачинила Записник о већању и гласању 07 број 116-9/14-1 од 29.01.2015. године, па је на основу изведених доказа и утврђивања одлучних чињеница, донела ожалбено решење.

Оваква одлука туженог органа се не може прихватити као правилна, јер приликом њеног доношења није поступљено по правилима поступка.

Наиме, одредбом чл. 142. Закона о општем управном поступку

(„Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/2001, „Службени гласник РС“, бр. 30/2010) прописано да је орган који води поступак дужан да предузима све што је потребно да се усмена расправа обави без одуговлачења и, по могућности, без прекидања и одлагања (став 1); лицима која се позивају на усмену расправу мора се оставити довољно времена да се припреме за расправу и да на њу дођу на време и без ванредних трошкова. Позваним лицима оставиће се, по правилу, осам дана од достављања позива до дана расправе (став 2), а одредбом чл. 143. наведеног закона, прописано је да кад је за разматрање управне ствари на усменој расправи потребно упознати се са плановима, списима или другим предметима, те предмете треба ставити на увид позваним лицима истовремено са одређивањем усмене расправе, а у позиву за усмену расправу назначити време и место кад и где се они могу разгледати.

Не може може се прихватити оцена туженог органа из образложења оспореног решења да је првостепени орган правилно одбио захтев за одлагање усмене расправе као неоснован. Ово стога што је усмена расправа заказана за дан 28.01.2015. године, па код чињенице да је Закључак о покретању дисциплинског поступка 07 број: 116-9/2014 -1 од 19.01.2015. године достављен тужиљи 22.01.2015. године, као и позив за усмену расправу, следи да је било 6 дана од достављања позива до дана расправе, што је супротно цитираној одредби чл. 142. ст. 2. Закона о општем управном поступку. Поред тога, код чињенице да је пуномоћник из реда адвоката кога је тужиља ангажовала за заступање у овом предмету дана 27.01.2015. године примио Предлог за покретање дисциплинског поступка и дана 26.01.2015. године поднео захтев за одлагање заказане усмене расправе, ради припреме одбране и упознавања са садржајем доказа који нису достављени уз позив, не може се сматрати да је остављено примерено време за то, у складу са чланом 143. Закона о општем управном поступку, тако што је омогућено тужиљи и њеном заступнику да се пред почетак доказног поступка претходно упознају са доказима из списа предмета. Из ових разлога, основано, по оцени суда, тужиља у жалби и у тужби истиче да јој је повређено право на одбрану, па како оспореним решењем нису отклоњене наведене повреде правила поступка учињене пред првостепеним органом, то је и оспореним решењем повређен закон на штету тужиље.

Како правилност и законитост одлуке дате у диспозитиву оспореног решења не произлази из разлога садржаних у образложењу оспореног решења и доказа који се налазе у достављеним списима, Управни суд налази да су оспореним решењем повређене одредбе чл. 199. ст. 2. у вези чл. 235. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 33/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), а које повреде су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, будући да се код изнетог стања ствари за сада не може прихватити као правилна оцена туженог да је ожалбено решење донето у правилно спроведеном поступку и да је у свему правилно и на закону засновано.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да у поновном поступку отклони повреде правила поступања на које му је пресудом указано, те након тога донесе ново, на закону засновано решење о жалби тужиље, у коме ће дати довољне и јасне чињеничне и правне разлоге који произлазе из доказа у списима, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди, у смислу члана

69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима.

Имајући у виду да је тужба уважена, овај суд је применом одредби чл. 66., чл. 67. и чл. 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе чл. 153. ст 1. и чл. 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), обавезао тужени орган да тужиљи на име накнаде трошкова управног спора исплати на име састава тужбе износ од 16.500,00 динара, сагласно Тарифном броју 14. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", 121/2012) и на име таксе на тужбу износ од 390,00 динара, сагласно Тарифном броју 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94... 95/18), укупно 16.890,00 динара.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**
**дана 14.02.2019. године, 27 У. 6206/15**

**Записничар**
**др Весна Билбија,с.р.**

**Председник већа - судија**
**Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.**

**За тачност отправка**
**Управитељ писарнице**
**Дејан Ђурић**

**ЦРП**